

Bebekler, Melekler ve Sosyalizm

Koray Çalışkan

koray.caliskan@boun.edu.tr

Geçen çarşamba gecesini sendikadan çıkmış bir arkadaşımın arabaya doğru yürüyordum. Yanından geçerken gözüm bir dilenciye takıldı. Hayat tüm hızıyla akıyor, eve geciktiğimi düşünüp hayıflanıyor, Elif hâlâ uyumadıysa oynaşırız diye umuyor, sırtındaki çantanın ağırlığını hissediyor, caddeden geçen arabaları kesiyordum. Her gün yaşadığımız bir an işte. Dilenci, trafik, iş, güç.

BEBEK

Koyu renk pazen paçavralara sarınmış, kaldırımında oturan dilenci kadının yanından geçerken, gözüm kucağında uyuyan üç dört aylık bebeğe takıldı. Serin karanlıkla minik ay yüzüyle uyuyordu. Gonca gibi dudaklar, nokta gibi bir burun, huzurla kapanmış gözler. İçime sokasım geldi.

Elini bana uzatmaya başladığı anda kenter bir refleksle dilenciden uzaklaşmaya başladım. Attığım her adımla, dilencinin kucağındaki kaldırım meleğinin yüzü zihime kazındı. O anda an dondu. Elif'i düşündüm. Kaldırımında oturan kadın ben olabilirdim, kucağımdaki de Elif.

NEDEN SOSYALİZM?

Çünkü o kadın biziz, kucağındaki de bizim bebeğimiz. Ekonomi politik veya kapitalizm antropolojisi dersinde öğrencilerime arada sorarım... Düşünün ki daha doğmadınız ve bir tercih yapma şansınız var. İki dünya seçeceksiniz. Birinde olağanüstü konforlu bir hayat yaşayabilirsiniz. Ama böyle bir hayat sürme şansınız yüzde 10. Normal bir hayat sürme şansınız yüzde 20. Sınırlı, belki aç, belki yorgun bir hayat geçirme olasılığınız yüzde 70. İkinci dünya ise farklı gelirlerin olduğu ama ne aç ne çok konforlu hayatların yaşandığı, gelir farkı uçurumu olmayan bir hayat. Eşit bir hayat.

Hocam şaka mı yapıyorsunuz demişti bir öğrencim. "Kim öbürünü seçer?"

ÖBÜR BEBEK

Eve geldim. Elif uyumuştur. Lojmanın kapıları çok eski. Hepsinin ayrı bir açılma kapanma huyu var. Koridor kapısıyla odanın kapısını karıştırdım. Elif'in odasının kapısı gürültüyle açıldı. Uyanmadı. Huzuru bozulacak diye ödüm patladı. Öbür meleğin yüzü hâlâ gözümün önündeydi. Kaldırımında annesinin paçavraları arasında yatarken. İçim sıkıldı. O bebek oradayken bu bebek buradayken ben nasıl vicdanım rahat...

ÇOCUK OLUNCA

Kimsesiz çocuklar yurtlarını bilirsiniz. 1980'den beri buraların sosyal profili çok değişti. Artık kimsesiz değil, kimseli çocuklar bırakılıyor. Međer buralardaki çocukların büyük bir çoğunluğunun (yüzde 70-yüzde 90 arası) bir annesi veya babası varmış. Çocuklarına bakamayan bir sürü genç anne-baba bağırlarına taş basıp bu melekleri kurumlara bırakıyor.

Hatta kendi elleriyle. Ağlayarak, utanarak, sıkılarak, gözleri gibi korudukları bebeklerinden gözleri dolu dolu ayrılıyorlar. Bir kuruma gidip "olmuyor" diyorlar. SHÇEK yöneticileri aile yardımları öneriyor. Aileler ya tamam deyip bebekleriyle geri dönüyor ya da yapamıyorum deyip çocuklarını bırakıp gidiyor.

Bir süre önce aile yardımları iki katına çıktı. Çok değil, 75 liradan 150 liraya. Çocuęa ve aileye göre değişiyor. Bu minicik artış bile on binlerce meleği, anne babalarının kucağına döndürdü. Bırakın sosyal devleti, neoliberal devletin minik bir yardımı bile büyük değişikliklere gebe.

Ama AKP sosyal devlete karşı. Üç çocuk yapın diyecek kadar cüretkâr, insanlar bebeklerini kaldırımda büyütürken sosyal devleti küçültecek kadar riyakÓAr.

KALDIRIM MELEKLERİ

"Peki para verdin mi?" diye sordu hikâneyi anlattığım bir arkadaşım. Haftaya çarşamba yine sendikanın yönetim kurulu toplantısı var. Çıktıktan sonra aynı kaldırımdan geçip meleğe tekrar bir bakacağım. Annesi izin verirse bir fotoğrafını çekeceğim. O bebek sosyalizm mücadelesinin aciliyetini hatırlatıyor bana. Kitleler özgürleşsin, sınıflar bilmem ne olsun diye değil. Sosyalist olmadan, mücadele etmeden, insan kendi bebeğini rahat sevemiyor. Ondandır.

Kaldırım melekleri yüzünden.